

An Organisation for Promoting
Understanding of Society

LISTENING POST

Finland at the Dawn of 2019

PART 1: THE SHARING OF PREOCCUPATIONS AND EXPERIENCES

In this part, the Listening Post participants were invited to identify, contribute, and explore their experiences in their various social roles, be they: in work, unemployed or retired; as members of religious, political, neighbourhood, voluntary or leisure organisations; or as members of families and communities. This part was largely concerned with what might be called, 'the stuff of people's everyday lives': the 'socio' or 'external' world of participants.

PART 2: IDENTIFICATION OF MAJOR THEMES

In Part 2, the aim collectively was to identify the major themes emerging from Part 1.

Theme 1: Climate change - humans have gravely affected the balance of nature. Anxiety and guilt of climate change is manifested in the participants' experiences.

Experiences of the participants' who expressed worry about climate change were collected under this theme. The participants spoke about real life experiences: how they are focusing on micro-scale changes (sorting garbage and recyclables, avoiding travel, dietary changes towards plant-based).

When building a society, humans have ignored consequences that trickle down to global systems. Prioritisation of economic values has moved values of nature and humanity to the background. Mindset of efficiency, the rate of societal advancement, competitiveness, the victory of the market economy etc. are in high prestige today. Meanwhile, the slower rate of natural development and growth has not been given value.

Many Finns had a wake-up call during the hot summer last year, I did too, thinking that hey- this climate change is real after all. It was a personal experience. The tangibility of it all has sparked my worry.

The climate change anxiety arises in many surprising places. On one hand there is hope, on the other hand no. It is a fact that I myself have gotten to live in a time where everything was possible and only the sky was the limit. Now at 60 years old I finally see where this has brought us.

Theme 2: is Democracy crumbling? Is the society of treaties and agreements in danger? Tensions and conflicting views between communities have increased.

This theme encompasses experiences of participants relating directly or indirectly to observations about the crumbling of democracy.

I also turned 60 this summer. I notice that my body begins to react to this, my mind is weakening. In any case we are living in a safe society, Finland. Democracy is strong. Democracy is actually a larger concept. It is important to make agreements together. It is a challenge in the future, because protests of different groups and communities are increasing.

Last night I realised the situation of this democracy. We have been practicing this democratic model for 100 years and more, and it's been working. Democracy has advanced us collectively, here in Finland, but not globally. Now this (democracy) is starting to show its hairy underbelly. How did it come to this? I guess nothing in this life is perfect, anyway.

Regarding the question of democracy, as a 60-year-old man, I have ended up in a new situation. I'm thinking how I have so far lived in a society and world where people trust each other and are building a better world together. And then NOW we are moving to the opposite direction: wanting to build walls, making Brexit, swinging swastikas in the street. What is this? Are we moving to a different democracy?

Theme 3: Relationship of human and technology. Worry about decreasing human interaction.

The mindset of efficiency has brought many kinds of devices, gadgets, smartphones, robots and digital systems between people. Services are offered via devices in increasing amounts. Instead of human service there are now robots, digital advisers and internet environments. On one hand there is a lot of good in it all - on the other hand, mechanical logic of the algorithms does not always meet human needs.

Getting acquainted with and using digital systems is time-consuming, and it is frustrating to not receive instructions, or when the instructions are confusing. One feels that society is developed with rationality and economic calculations as a priority, whereas the safety and wellbeing of people is a lesser interest. Feedback is collected, but no one wants to change anything. Experiences are not seen as sources of direction and knowledge. The data relating to one's subjective experience is not yet seen as a valuable resource/capital but is instead seen as a distraction. The participants expressed worry over humanity.

Calling the local medical centre is nearly impossible, because on the other end of the line there is a robot, and interaction with it is difficult. The robot doesn't process my anxiety. If I'd want to be in contact with a real person, I have to wait for a very long time.

Intelligent technology and intelligent machines are overtaking humans. I sometimes think, what is our part and place in this world?

PART 3: ANALYSIS AND HYPOTHESIS FORMATION

In Part 3, the participants were working with the information resulting from Parts 1 & 2, with a view to collectively identifying the underlying dynamics both conscious and unconscious that may be predominant at the time; and developing hypotheses as to

why they might be occurring at that moment. Here, participants were working more with what might be called their 'psycho' or 'internal' world: their collective ideas and ways of thinking that both determine how they perceive the external realities and shape their actions towards them.

Analysis 1: Climate change is born through natural law, climate change anxiety is born out of human uncertainty

People are becoming aware; they are realising in an individual level the defects of community and societal direction. Young citizens are protesting for climate change awareness on the steps of the Parliament. The protesters' feeling of powerlessness links to the tardiness of political decisions and the inability to target complex environmental problems. Many individuals have begun to change their living habits when faced with climate change, for example with plant-based diets, reducing aeroplane travel and buying new belongings.

The participants shared about their experiences of climate change anxiety - about how individual deeds feel too insignificant and slow to create effect. Contributing this anxiety is the feeling that one's own efforts are not enough. Everywhere around them is indifference and people carrying on with their destructive lifestyle. This breeds anger and exhaustion, that is carried alone.

Hypothesis 1:

Questions about the changing nature of democracy and rapid technological advancement are tied with climate change. Climate change anxiety can link, like other kinds of anxiety, to an uncertainty about the future and its general unpredictability. A person gains anxiety when they feel that as an individual or part of a community, they still cannot affect the threatening situation. No matter what is done, the threat stays.

The anxiety of individuals about climate change may also tell us about the state of humankind - and how we are moving to a time where technology is advanced enough to allow global examination of natural phenomena. Before, it was not possible to gain information about the dynamics of global phenomena, but now it is. Scientific readings have sparked anxiety about changes in nature. They are vast and their consequences unknown. One may ask - do we have enough understanding to work together in a global scale, and to take radical steps to slow the rate of climate change?

Analysis 2: Worry about the state of democracy

The powerlessness relating to climate change is inevitably linked to an inability and tardiness of political leaders to combat complex environmental problems. People feel that they are not being heard and that their needs and views are being ignored on the level of political leaders. Worry and fear is crumbling the trust for possibilities of liberal democracy. It increases hate speech, narrow nationalism and the need for securing borders (closed systems). Democracy has not advanced over time.

Hypothesis 2:

Since Ancient Greece, democracy has been viewed as an ideal for the purpose of organising communities.

In a societal level, we have "forgotten" to develop democracy further. It has stayed relatively static, even though the world has changed drastically, technology has advanced and information is available to everyone. A situation like this has not existed before.

If we start with the complexity of dynamic systems, democracy cannot afford to stay static - but should be in constant flux, following times and advancements like other organisations. One may ask - what direction is democracy developing? Re-organisation happens but on whose terms? Is it possible to gain a global understanding about climate change?

Analysis 3: Anxiety about humanity, and the supremacy of technology

The participants' experiences relating to different technological systems, tools and robotics were collected under this theme. The participants shared experiences of inoperative appointment systems in healthcare centres and fearful feelings about co-living with robotics. Inoperative, faceless systems do not gain one's trust, but instead evoke scepticism even in face-to-face interactions.

In the world of social media, algorithms in Facebook and Google become addictive even in the level of cognitive manipulation, and on the other hand allow a space for hate speech and abuse. Is human consciousness in danger (Harari)? How can we conserve human awareness and responsibility in the face of digitalisation and robotics? Is the good servant becoming a bad master?

Hypothesis 3:

One can only understand the actions and behaviour of a person via the context in which they exist and live. As a great dynamic complex system (from local to global), we have woven together with a biological, psychological, social and technical environment. The significance of the synergy of these subsystems has not yet been realised by humanity as this would require a total reorganisation of thought. Similar ideas are presented also by prof. Y. N. Harari (2018) in his recent books.

Harari mentions that in order to survive as a species, a radical change is needed with regard to current value systems. He sees a need for a shift towards an era of ethics and morality, and the prioritisation of values preserving humanity before economics. Harari suggests the use of imagination. Humankind has used imagination and great stories to advance from many scenarios of history. Secondly, a forthcoming trend is seemingly the rise of physicality and understanding human recklessness. For the people of Finland, forests seems to evoke a metaphor about life.

Convenors: Marianne Tensing and Timo Totro, (The Metanoia Institute)

Finnish:

- Ilmastonmuutos on niin suuren mittakaavan asia, että siitä ei saa oikein otetta. Toivon ja toivottomuuden välisessä tilassa oleminen tekee olon jotenkin kaoottiseksi. Että ymmärrämmekö me sitten loppujen lopuksi koko asiaa.
- Ilmastonmuutoksen ahdistus tulee niin yllättävissä paikoissa esille. Toisaalta on toivoa ja tosiasia on, että itse on saanut elää siinä ajassa, kun kaikki oli mahdollista ja vain taivas oli rajana. Tämän viimeisen kuumen kesän vuoksi

monikin suomalainen heräsi ja huomasi, että hei- tämä ilmastonmuutos onkin totta ja niin omakohtaisesti se koettiin. Kaikki lähtee omista valinnoista.

- *Niin, kun ajattelen omasta näkökulmasta ja sehän on jo kypsymällä puolella. Koko meidän elämä on ollut paremman elämän rakentamista ja on ollut myös paljon edistystä. Se on ollut paljon konkreettista ollut ja sellaista. Nyt kun on tullut vanhaksi, niin jotenkin se aika tuo rankkoja asetelmia mieleen. Sitä kun on ajatellut, että kun on vanha, niin siinä saa jo vähän lepäillä, että kyllä nyt nuoremmat tekee. Ja nuoremmat tekeekin. Mutta nyt ei ole hyvä mieli siitä, tuntuu siltä, ettei voi päästä irti siitä vastuusta, vaikka onkin vanha.*
-
- Eilisiltana tajusin tämän demokratian tilanteen, että me ollaan 100 vuotta ja pitempääkin harjoitelleet tätä mallia ja se on toiminut. Se on vienyt meidän kollektiivisesti eteenpäin, ei globaalisesti, mutta meidän puoliskolla. Nyt tämä demokratia rupee näyttää oman karvaan puolensa. Miten tässä nyt on näin käynyt. Ei tässä elämässä mitään täydellistä olekaan, mutta on tuonut paljon arvaamatonta, josta on vaikea löytää toivoa ja semmoista. Se toivo onhan meissä syvällä ja niin pitääkin olla.
-
- Ennen kun palaan ilmaistonmuutoksen. Tässä olin tieteiden päivillä, jossa teemana oli ROHKEUS. Yksi tapahtuma oli varattu ilmastonmuutokselle, sinne tuli suuri joukko ihmisiä. Luentosali oli aivan täynnä väkeä, nuorta ja vanhaa. Tätä voi monella tasolla ymmärtää, että yliopiston ROHKEUS – teeman alla työskennellään myös ilmastonmuutos kysymyksessä.
- Linkitän Timon puheeseen. Silloin kun Suomen hallitus julistautui edellä kävijäksi ja alkoi tehdä ilmastonmuutoksen vastaista työtä, niin siellä oli oppositiossa huoli, että se koskettaa ihmisiä eriarvostavalta. Minä suutuin siitä suunnattomasti, että tämä ei ole enää arvostuskysymys, vaan hyvin reaalin uhka kaikille meille. Hyväinen aikaa, täysin eri tason kysymys. Demokratia.
-
- Demokratia ja ympäristömuutos ja ilmaistonahdistus. Kaikki vaikuttaa kaikkeen Eilen olin tilaisuudessa ja mietin, että miten löydän tilan suhteellisen objektiiviselle puheelle. Poliitikkojen puheenvuorot ovat niin puolueellisia.
-
- Ennen klo 6 eilen tuli TV-kuvaa, että mannerlaatat ovat erkaantuneet toisista 2 cm. Maapallo elää omaa elämää. Noin hän se on, että muutos on koko ajan ollut ja on ja mikähän se yksittäisen ihmisen rooli ja teko tässä ajassa on. Jotenkin ei ahdistaa yhtään. Miljardeja vuosia on mannerlaatat olleet ja liikkuneet.
-
- Kuuntelin eilen Tieteen päivillä evoluutiobiologia, joka oli kirjoittanut kirjan – Kaikki biologiasta. Siinä oli, että ihmisen osa koko maapallon historiasta on äärettömän pieni.
-
- Maapallo vaan elää. Konsultaatiotyössä ja työnohjauksessa on ollut kovasti esillä itseorganisoituminen, niin maapallokin on itseorganisoituva systeemi Anima mundi maailmansielu ajattelukin. Maapallo elää jotenkin omaa tahtoa, omaa suuntaa, me olemme pieni osa systeemiä, aika merkityksettömiä, vaikka olemmekin päässeet tänne näin pieneksi ajaksi. Palautuminen kaikille muille ötököille ja muille, tässä kohta on sellainen merkittävä - maapallo systeeminä juttu.
-

- Kuuntelin tarinan myös vapaan tahdon filosofiasta. Niin voikin kysyä, että onko ihmisellä vapaa tahto ja onko eläimillä vapaa tahto ja onko roboteilla vapaa tahtoa. Voidaanko niin kysyä. Tiedepäivillä oli Kokemus todella huikea, jostakin konkreettisesta sitten johonkin, jota ei voi tavoittaa.
-
- Älyteknologia, älykkäät koneet syrjäyttävät ihmiset. Ihmisen osa ja paikka tässä maailmanhistoriassa. Periaatteellisella tasolla voi ajatella. 14:16 Hämmäntävä
-
- Esim. miten elää länsimaallisena ihmisenä, miten demokratia vaikuttaa. Demokratia kysymystä ajatelleen, että joutunut lähellä 60 vuotta lähestyvänä miehenä uuteen tilanteeseen, niin ajattelen, että on tähän saakka elänyt sellaisessa yhteiskunnassa ja maailmassa jossa luotetaan, koko ajan yhä vapaampaa maailmaa tähtäävää trendiä, niin NYT ollaankin liikkumassa eri suuntaan, rakennetaan muureja ja tehdään brexittiä. Hakaristit heiluu ja ... on uudessa vaiheessa. Robotit sitten ... tekoäly kehittyä ... ja toisaalta kerrotaan, että meistä jokaista uhkaa muistisairaus. koko ajan uhkaa muistisairaus. KONEET KEHITTYVÄT JA IHMINEN RAPISTUU.
-
- Entäs sitten se Turvallisuuden tunne. Minäkin täytin kesällä 60 ja keho alkaa regoida ja muistissa tapahtuu. Kuitenkin me eletään aika turvallisessa yhteiskunnassa Suomessa. Demokratia on. Demokratia on laajempi käsite, me sovitaan yhdessä. Se on haaste, sopiminen. Tulen junalla tänne ja 4 lukiolaisopiskelija olivat menossa väittelytilaisuuteen. Ilahtuin siitä, että sellainenkin on olemassa. Ne puhuivat digitaalisuudesta. He puhuivat sillä kielellä, mitä ei ollut luonnollista minulle. Heillä oli se tunnepuoli myös läsnä, he tykkäsivät paljon robotiikasta. He olivat innossa. Tunnetta pitää tuntea.
-
- Mitä se tarkoittaa? Minä näin unta viime yönä. En tiedä mihin se liittyi, mutta mietin. Se oli sellainen. Oli alkamassa seminaari, se tapahtui metsässä, siellä paljon työnhajajia ja konsultteja. He kulkivat. Kahvia oli, kollegoita oli. Minulla oli hirveä huoli päällä. Minulla oli siellä työpaja, josta minä olin vastuussa. Se oli sellainen vapaan tilan työpaja. Minä mietin, että missä sitä metsässä oikein on? Tässä ei ole varsinaisesti mitään paikka, pitääkö minun tehdä se paikka, vai? Mihin minä teen sen paikan. Sitten oli hirveästi huolissa, että mitenkään he, jotka ovat tulossa sinne työpajaan ymmärtää sen vapaan tilan tarkoituksen ja merkityksen? Minulla oli kauhea ahdistus ja huoli siitä, että mä olen tekemässä jotakin ammatillisesti, että tästä ei tule yhtään mitään ja minulla ei ole käsitystä, ketkä siihen työpajaan ovat tulossa, eikä kaikki koordinaadit olivat levällään ja olin hirveän hämmäntynyt tästä. No sitten kuin unessa aina tapahtuu. Näyttämö vaihtuu. Olin isossa huoneessa, lattialla olivat parisängyn patjat. Toisella patjalla oli Miika Nousiainen ja toisella minä. Me oltiin samassa huoneessa. Sitten se Miika sanoi jotakin ja minä aloin nauramaan ihan hirveästi. Mä nauroin kyneleet silmissä. Ihana oli nauraa. Kun heräsin, niin ajattelin, että milloin olen viimeksi nauranut. En muistanut, milloin olen viimeksi nauranut omassa elämässä. Sitten tulen surulliseksi, että unessa minä nauroin, mutta ei ole elävässä arjessa nauranut. Ihanasta vapauttavasta elävästä naurusta, lämpöisestä naurusta, joka syntyi suhteesta toiseen ihmiseen. Hyväinen aikaa sentään.
-
- Seminaari metsässä, meillä on lapsilla tulossa sweminaari, 2800 osallistujaa yritetään saada sinne ja 100 työpajaa.

- Eilen 3 jälkeen lähdin metsään. Mies oli tehnyt minulle hiihtoladun. 1,5 km. Tyhjä metsään. Ei mitään, Oli pimeä kun tulin takaisin. Se oli ihana kun siellä ei ollut mitään. !!! Hiihdin siellä. Näitkö siellä mitään jälkiä? Mies kysyi? Ei . Ilveksiä oli siellä kulkenut. Ei ollut jälkiä.
-
- 4v lapsenlapsi sellaisessa päivänkodissa, että ovat joka toinen viikko metsässä. Ne nukkuu siellä ja se ensimmäinen kokemus, mitä hän kertoi oli, että siellä oli haukka tappanut linnun, lintu oli räähkynyt hirveästi. Sitten siellä oli huumeneuloja. Heitä oli kyllä varoitettu niistä ja näytetty kuvia ettei saanut koskea. Se oli hänen ensimmäinen luontokokemus.
- Joulun alla keskustelin ranskalaisen rouvan kanssa. Rouva on väitellyt pedagogiikasta Ranskassa ja .. siellä on päiväkotia, jossa ollaan joka päivä metsässä. Metsä on pimeä ja synkkä. Ei ihminen voi siellä elää.
- Minulle tulee Tuulen unesta mieleen. Tykkään Miika Nousiasisen vitseistä. Metsässä seminaarin järjestämisestä. Mieleen tulee kokemus ja kokemuksellisuus, että silloin kun olemme kokemuksellisessa työskentelyssä, vapaassa tilassa niin minulla on aina sellainen pelko takaraivossa, miten ihmiset lähtee työskentelemään ilman agenda.
- Aamulla kun tulin lentokoneella tänne, niin kävin Oodissa ja oikein koen, että mitä minusta tuntuu, mikä minua viehättää, oli mukava, tilava, oli uusi, oli tottumaton, oli paljon vapauttaa, erilaisia tuoleja, audio tuolissakin istuin. Mielenkiintoinen kokemus. Lähtiessä ryhmät, opeteltiin kirjoja lainaama 10 vuo. Alkoholisteja, että i tulee sanaharkkaa. Eduskunnan talon edellä oli mielenosoitus, Lukiolaiset huusivat täyttää kurkkua aikuisille, eduskunnantalon edessä, että ilmastonmuutos on jo vauhdilla etenemässä.
- Minusta emme voi olla vapaita tästä huolesta, ei kukaan ei voi. Metsä on paikka missä ollaan yksin, se edustaa metsäläisyyttä. Sieltä tullaan ihmisten ilmoille. Se on juuri se, että kasvetaanko me aikuisiksi koskaan? Lukiolaiset olivat tässä kaikista aikuisemmat, kun me. Tämä on kasvun paikka.
- Vapaata tilaa. Miten voi olla vapaassa tilassa. Sitten voi sinne syntyä iloa. Vapaassa tilassa ei voi aina olla vapaasti. Lukiolaiset ovat opetetaan ajattelemaan. Minusta oli hieno, että ne junan lukiolaiset lähtivät väittelemään. He olivat 16-17 vuotiaat ja minä 60 kymppinen. Oma vastuuta jäin miettimään. Mitä minä tarjota lapsille, mitä voin vielä tehdä? En ole pois vastuusta. Jotenkin syyllisyys on läsnä. Liittyy siihen. Ei ole huono asia, tämä syyllisyys.
- Se oli koskettava, että lukiolaiset olivat huutamassa aikuisille. Tutkimus, jossa todettiin, että tänäpäivänä identiteetti on, että ihminen on hukassa, enemmän kun koskaan aikaisemmin. Huutamiseen liittyi, että he totesivat, että yläkoulun.
-
- Nuoret kokivat, että heitä ei kuulla. He ovat kokeneet, että heidän kuuleminen on ulkoistettu johonkin ammattilaisille. Lähipiirissä heitä ei kuulla. Ydinperhettä. Tai koulussa opettajaa tai harrastuksessa ohjaajaa. Kotona kaikki ovat omien läppärien äärellä. Yliopistolla lehtorit huolehtivat omasta roolista. Se, että nuoret rakentavat omaa identiteettiä, niin siihen pitäisi liittyä vapaata palautetta, mutta heitä ohjataan johonkin vieraan ammattilaisen puheelle. Se mitä heille kuullaan, niin se jää kesken

- Keskustelu tapahtuu välineiden välityksellä.
- Tuntuu hirveän hyvälle, että ne nuoret huutaa. Se tuntuu niin hyvältä!!! Huutakaa vielä kovemman.
-
- Ne huutaa vähän hädissä.
- Rauhanmarsseja oli marssimassa. Itse olen kantanut mikromuoviahdistussa. Miten olemmeko onnistuneet pilamaan meret. Valinnat ovat tärkeitä. Naurun aiheita on vähän.
-
- Ajattelin iloa selvittää, on mahdollista. Mitä se voisi olla? Tuulan uni palautti ajatukset mieleen. Millainen nauru. Voimmeko nauraa itsellemme? Ironisesti. 36,36 Olemme tienneet asioista, mutta emme ole välittäneet. Medialla on vastuu ja poliittisella taholla on vastuu. Ihmisillä on aitoa halua tehdä toisin. Rakenteiden pitää muuttua, jopa sortua. Vaikka olemme rakentamassa hyvinvointia, niin ollaan aika saatu huonovointia. **Miten rakennamme postfossiilista maailmaa?** Onko meillä ymmärrystä, mistä se ristiriitaa on syntynyt? Onko se yksilön ongelma, onko median ongelma? Nuorilla on vaikea. Digikieltä? Muoviahdistuksesta kun puhuit valtamerissä. Meri symbolisoi tiedostamatonta. Mitä on meidän tiedostamattomalla tasolla meneillä? Kollektiivisella tasolla emme puhu tiedostamattomasta.
- **Maailman parantamisesta.** Kollektiivinen on sodan jälkeinen uudistaminen. Hyvän elämän edellytyksiä luotu. Kuluttaminen on tapa olla olemassa ja se tarkoittaa diktatuuria. Keltaliiviset. He ajavat omia tekoja ja intressejä. Ilmastonmuutos auttaa löytämään uudet kollektiiviset intressit. Omia intressejä. Jännitteet ovat juuri siinä, kollektiivisessa.
-
- Ilmaston muutos... kokemuksista puhumme. Mistähän tässä mahtaa olla kysymys. Löytyisikö ison tematiikan luo henk. Koht. Kokemus?
- Lentokoneessa – englannin kieli on turvallisuusohjeiden kieli.
- Pohdin omaa työntekoa vuoden alussa. Teen paljon töitä – teen iltavuoroa. Tulemme kumpikin omista työstä niin tehdään toinen työvuoro kotona. Uusi normaali. Väsynyt työnteosta. Yhtenä iltana päätin toisin, pudotin kynät ja koneet, leikin lastelasten kanssa. Se oli kiva. Oltiin Oodissa käymässä. Milloin mennään seuraavalla kerralla Oodiin. Lapsi hävisi jonnekin, se toi lainatun kirjan ja lukisimme kirja tässä. Siitä luin iltasatu Pate-Satu. Metallinetsintälaitte. Miten jotenkin lapsen tässä ja nyt. Mun normaalin on, että täytyy mennä jonnekin. Minun normaali, että täytyy tehdä jotakin. Uimaan tai pelataan, puistoon. Voitasiko vaan olla tässä.
- Vietin tässä aikaa siskon pojanpojan lasten kanssa muutamaa tuntia, vanhemmat hoitivat peruunkirjoitusta. Olin 7-8- vuotiaille pojille kaveriksi. Mihin voisi mennä? Luonnon-tieteellinen museo voisi olla kiva paikka. Välipäivinä oli siellä porukkaa. Isot ihmismassat herättää paniikkia. Suoritin siellä omaa roolia. Pojat väsyivät jo ensimmäisellä kerroksella. Elävästä norsusta, niin. Mitäs, jos lähdetään kotiin juomaan limsaa? Loppuaikaa me oltiin hiljaa, juotiin jaffaa ja piirrettiin. Tosi mielelläni. Se oli opettavainen retki.
- Metsästä tuli mieleen hakkuualueen jälkeinen metsäalue. Isokokoisia jyrssiä oli siinä Luonnontieteellisessä museossa. Kaverin sylissä oli söpö jyrssiä. Kiinnostuin

tästä jyrsiästä. Lehtijutussa ehdotettiin jyr sijän adoptiota. Piti olla taskulamppu, että pääsisi ottamaan kiinni, jos se on piilossa jossakin sohvan alla. Kysymys siitä. Miten luonnoneläimet pärjää ilman meidän apua. Mitä meillä pitäisi ymmärtää?

- Uni. Kun tulín sieltä hiihtämästä, niin ma näin iso maastorin???, lisävaloa antoi. Se oli kammottava, että se etsii siellä koiraa, se on joku, joka . Se oli kammottava olo, kokemus, mutta sitten oli outo ääni ja kammottava olo. Kissa se varmaan oli.
- Näin unen. Junaradalla, käveltiin kiskoja pitkin. Sitten alkoi rakenteet murtua, kadotin lapset. Lapset löysivät turvapaikan, kaikki sortui unessa, oli unessa.
- Kaksi kokemusta. Asutaan vuokra asunnossa. Sotkusta on siellä pihalla. Minä kerään roskia. Mietin, että katsotaanko minua, että mitä se tässä. Epäsiisteys niin häiritsee. Jouduin miettimään, että onko ne ulkomaalaiset. Miten minä suhdatan siihen, täytyykö laittaa lappuja.
- Toinen turva, kaikki turva, tarjotaan lapsenlapsille turvaa, tilaa, jossa jutellaan asioista. Mitä voisi vielä tehdä, omien lastenlasten kanssa. Miten tarjota luottamusta.
- Junassa tavattiin toimittaja, Sisältömarkkinointia -tarvitsevuus. Oli ahdistava, että sanamäärät on kirjoituksissa rajattu. Jos halua laittaa uutta ajatusta, niin tulee tässä jokin sisältömarkkinointi estää uuden ajatuksen auki kirjoittamisen . Täytyy pukea sanoiksi jotakin, mitä ei voi sanoa, vaikka halua sanoa. Tää on mun henkilökohtainen 5000 sisään jotakin uutta. Tuli ristiriitainen olo. Toivon tätä L tilaa, jakaa ajatuksia.
- Tulee mieleen luonnontila, mikä voi olla se luonnontilaa itsessä – kävin joogassa alussa. Tajusin kehossa jännitystiloja. Yritin hengittää tässä ja jatkaa jooga-tilaa ja mietin, että miten voin olla tässä jännitteiden kanssa. Miten ruumiillisuus ja aistillisuus kehossa voi, miten olla sen kanssa. On itselle välttämättömiä teemoja, uskallus kuunnella ja rohkeammin löytää itsessä kuuntelun tilaa. Ruumis on luontoa meissä. Se nousee alkupuolen teemaa Millaisessa suhteessa olemme omaan ruumiiseen?
- Minulla liittyy tähän ajatus. Ruumis on luontoa. Minussa on ihmisen ihmislaija, miten minä minua mikä on ihmislaija. Oivallus, tässä on jotakin muutakin, missä olen yhteydessä toisten ihmisten kanssa.
- Timo kertoo parkkipaikan kokemuksesta. Se oli niin ahdas, että lumen takia oli mahdoton sinne laittaa auton. Maksuautomaatti oli sellainen, että yritin sinne saada korttimaksu ei mahdollinen. Oli siellä kolikkoja, ei ymmärtänyt paljonko riittää.. 1:09.59
- Euro riittää huusi pojan äiti. Hallissa tapasin. Halusin käydä kahvilla, kahvila oli kiinni, myös wc oli kiinni, vain yksi pytty koko porukalle, ei mitään muuta. Keskustelin tästä rakennusalan ammattilaisen kanssa. Tässä talossa on vesipiste, mutta ei ole viemäriä. Siitä kysyin ammattilaisilla, mistä johtuu, että koulut on homeessa ja katot tippuu? . Rakennusliikkeen ja kaupungin kesken tehdään joitakin sopimuksia, mutta...? Viikonlopuksi lopetetaan ilmastonvaihto ja siitä syntyy hometta. Näitä tehdään, kun muuten business lähtee alta.
-

- Se tekee vihaiseksi, kiukkuiseksi. Kilpailuttaminen esimerkiksi, ihan samaan mihin se liittyy, se tuntuu väärältä.
- Yksi työtoveri osti uudesta talosta asunnon. Halusi suihku, mutta vesi nousi lattialla. Lattiakaivoa ei ollut ollenkaan. Vahingossa oli jäänyt tekemässä!! Piirustuksessa oli, mutta ei asunnossa.
- Kaikki muuttuu kyllä paremmaksi, mutta se tuo mukaan monimutksiuutta. Se karkaa ihmisen käsistä. Miten hoitaja erehtyi sekoittamaan 1mmgramma ja 1 millilitran?? Potilas sai väärän annoksen lääkettä. Miten ne voivat sekoittua? Minä koen, että välillä emme ymmärrä, miten pienet asiat saavat aikaan suuria vahinkoja.
-
- Siihen liittyy kokemus. Pääsin sisälle siitä parkkipaikalta. Tarjoilu, nakkeja ja äidit myyvät lippuja, ovat vapaaehtoisia. Sitten näen, joku asia kuuluu Helsingin kaupungille.
-
- Uusin ajokorttia, niin jouduin erikäsittelyyn. Perusterveys oy, sinne piti tilata aikaa puhelimella, ei voinut netissä tilata. No, 1 2 3... sitten sanottikin, että asemat on suljettu viime vuoden lopussa!! Tilasin sitten Terveystalosta ajan. Kului joku aika. Puh ääni ehdotta, että soittamme teille takaisin – kukaan ei ole soittanut. Sitten jonkun ajan päästä menin kauppaan, siellä Perusterveys oy juhlii uutta alkua... ennen lakkautettiin ja sitten perustettiin uudelleen. Ilmapallot, keltaiset puvut ja kaikki.
- Me olemme siirtyneet demokratiasta markkinatalouteen.
- Joo juuri niin.
- Algoritmit säätelevät meidän elämää.
- Olen huomannut sen, että jollakin tavalla – ihmisen kokemuksella ei ole enää välillä. Joku viesti sellaisesta. Ei ole väliä, mitä koet ja tunnet. Vaikka palautteiden anto on mahdollista, mutta ne ei kiinnostaa ketään. Kummallinen tunne tulee siitä, ettei ole sellaista tahoja, joka ottaisi vastuun ja olisi pahoillaan, jos jonkun kokemus on sävyttä karsivä.
- Ei ole palvelua, Se taho, jonka pitäisi järjestää mun asioita, se ei palvelee mun asioissa minua. Joutuu kierteeseen, jos joutuu tilamaan vastaanoton. Ei ole henkilökunta. Millä tavalla on mitoitettu? Se on tehokasta rahallisesti kun me asiakkaat tehdään paljon töitä ja käytetään aikaa.
- Minussa nousee raivoa. Olen terveydenpalveluiden suurkuluttaja. Kukaan ei kanna vastuuta. Ei pienissä ei isoissa asioissa. Voisimme myös eduskuntatalolle.
- Raivo syntyy, jos kun vääriin olemme käsittäneet parvi-ajattelun. Parvessa olemme käsittäneet niin vääriin. Parvitermiä käytetään niin päin helvettiä. Nostetaan itseisarvoa.
- Desipallit nousee..... Rahalla mittaminen
-
- Eduskunnan edessä kyllä joku käy kuuntelemassa huutajia, mutta se ei johda mihinkään.
- Tuntuu kun näkymättömät tahot tekevät päätöksiä asioista. Vastuu ulkoitaminen.

Kiitos